Európska občianska iniciatíva

Jana JANČUŠOVÁ

Úvod

Po dvojročnom, v niektorých členských štátoch aj náročnom ratifikačnom procese, 1. decembra 2009 nadobúda platnosť Lisabonská zmluva. Pre Európsku úniu Zmluva predstavuje zavedenie zmien a nových nástrojov pre jej lepšie a hlavne efektívnejšie fungovanie. Modernizácia inštitúcii, posilnenie jednotnosti, upevnenie spolupráce, ale aj dôraz a snaha o zvýšenie demokracie v Európe patrí k hlavným prioritám, ktorými sa Zmluva riadi. Vzniká nový nástroj priamej demokracie v EÚ, ktorým je Európska občianska iniciatíva (EOI). Cieľom tejto formy iniciatívy je zapojiť občanov členských štátov do procesu rozhodovania a tvorby politiky Únie. Táto téma ma zaujala najmä svojou aktuálnosťou a tým, že ako občan EÚ sa môžem určitým spôsobom podieľať na jej činnosti.

Práca je zameraná v prvom rade na predstavenie čo vlastne Európska občianska iniciatíva znamená a ako ju ustanovuje Lisabonská zmluva. Ďalej sa zameriam na jeden z najdôležitejších predpisov, ktorý stanovuje postupy a podmienky pre EOI, ktorým je Nariadenie o iniciatíve občanov. V ďalšej časti sa venujem formovaniu podmienok, ktoré sa týkajú podpory iniciatívy.

Hlavným cieľom práce je zhodnotiť prínos tejto iniciatívy z pohľadu občanov. Analyzujem dôvody, ktoré by mohli negatívne ovplyvniť záujem o túto formu iniciatívy, alebo naopak príčiny, ktoré by viedli občanov k jej využitiu.

Samotná práca obsahuje jednu kapitolu, ktorá je rozdelená do niekoľkých podkapitol. Z dôvodu aktuálnosti danej témy sa budem opierať najmä o internetové zdroje.

1 Európska občianska iniciatíva (EOI)

Občianska participácia je kľúčovým nástrojom priamej demokracie. Pre občanov znamená možnosť zapojiť sa do verejného diania a prezentovať ich názory. Participácia je forma spoluúčasti. Občania Európskej únie majú príležitosť svoje názory presadiť prostredníctvom Európskej občianskej iniciatívy. V rámci posilnenia demokracie a transparentnosti v Európe, ako nový inštitút pre európskych občanov ju zavádza Lisabonská

zmluva. Nový nástroj zmluva ustanovuje takto: „Občania Únie, ktorých počet dosiahne najmenej jeden milión a ktorí sú štátnymi príslušníkmi významného počtu členských štátov, sa môžu ujať iniciatívy a vyzvať Európsku komisiu, aby v rámci svojich právomocí predložila vhodný návrh vo veciach, o ktorých sa občania domnievajú, že na účely uplatňovania zmlúv je potrebný právny akt Únie“ (článok 11 ods. 4 Zmluvy o Európskej únii). Ďalej uvádza, že postupy a podmienky potrebné na predloženie iniciatívy občanov sa ustanovia v nariadení, ktoré má prijať Európsky parlament a Rada na návrh Európskej komisie (článok 11 ods. 4 Zmluvy o Európskej únii a článok 24 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). EOI predstavuje právny a demokratický nástroj, ktorým EÚ dáva svojim občanom príležitosť podieľať sa na tvorbe jej zákonodarstva. Je to prostriedok, ako priblížiť politiku Únie k ľuďom a vyvolať v nich záujem participovať, alebo aspoň diskutovať o európskych záležitostiach.

Vstupom Lisabonskej zmluvy do platnosti, Komisia víta zavedenie iniciatívy občanov a podporuje jej čo najrýchlejšie zavedenie do praxe. Na to je potrebné stanoviť presné pravidlá, ktoré budú vychádzať zo základných ustanovení, ktoré obsahuje zmluva. Pravidlá sa formovali a upravovali postupne prostredníctvom uznesenia EP, verejnej konzultácie, prijatím návrhu nariadenia a k nemu vytvorených stanovísk a tiež diskusií a nakoniec prijatím samotného nariadenia.

Predmetom analýzy v tejto kapitole budú postupy a podmienky prijaté Nariadením EP a Rady, ktoré stanovuje definitívnu podobu občianskych iniciatív. Ďalej sa zameriam na jednu z najproblematickejších oblastí v procese formovania podoby EOI v praxi, ktorou je oblasť podpory iniciatívy. Priblížim túto oblasť z pohľadu EÚ a jej inštitúcií, ale aj z pohľadu občanov, organizácií či členských štátov.

1. 1 Nariadenie o iniciatíve občanov

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov bolo prijaté 16. februára 2011. Účinnosť nadobúda od 1. apríla 2012, teda od tohto dátumu bude možné registrovať prvé európske občianske iniciatívy. Nariadenie stanovuje postupy a podmienky, ktoré príslušné orgány EÚ považovali za potrebné určiť, aby inštitút EOI mohol byť zavedený do praxe. Pre občanov je dôležité, aby boli oboznámený so základnými pojmami, s ktorými sa môžu stretnúť v rámci občianskych iniciatív. Pojmy iniciatíva

občanov, signatári a organizátori jednoznačne vymedzuje článok 2[104]. Organizátori musia spĺňať dve základné požiadavky a to, musia byť občanmi Únie a musia byť vo veku, keď sú oprávnení hlasovať vo voľbách do Európskeho parlamentu. Organizátori ďalej postupujú tak, že vytvoria občiansky výbor a určia zástupcu a náhradníka, ktorí budú vystupovať ako kontaktné osoby. Výbor musí byť zložený najmenej zo siedmich osôb, ktoré majú pobyt v najmenej siedmich členských štátoch. Jednou z úloh výboru je požiadať Komisiu o registráciu navrhovanej iniciatívy. Požiadavky na signatárov sú rovnaké, ako pre organizátorov. Nariadenie stanovuje presné informácie, ktoré musia organizátori uviesť pri registrácii[105]. Poskytujú sa v jednom z úradných jazykov Únie. Tieto informácie predstavujú dôležitú zložku, pretože podľa nich bude Komisia rozhodovať o tom, či iniciatíva bude úspešná. Taktiež podpora občanov bude vychádzať aj z toho, ako bude iniciatíva predstavená prostredníctvom týchto informácií.

Komisia má dva mesiace na to, aby overila splnenie požadovaných podmienok. Iniciatívu nezaregistruje ak:

- zloženie jej občianskeho výboru nie je v súlade s pravidlami;
- je mimo rámca právomocí Komisie;
- predstavuje zjavné zneužitie práva, je neopodstatnená alebo šikanujúca;
- je zjavne v rozpore s hodnotami EÚ.

Ak navrhovaná iniciatíva splní podmienky bude zaregistrovaná a uverejnená v registri. Pre zber vyhlásení o podpore nariadenie stanovuje lehotu 12 mesiacov. Počas tohto obdobia môžu občania Únie podporiť iniciatívu elektronicky, alebo papierovou formou. Komisia musí do 1. januára 2012 zriadiť softvér s príslušnými technickými a bezpečnostnými prvkami na zabezpečenie elektronického systému zberu podpory občianskych iniciatív. V súvislosti s elektronickým systémom zberu, najmä z dôvodu nezneužitia poskytnutých údajov musí Komisia prijať technické špecifikácie a to tiež do 1. januára 2012. Členské štáty musia určiť

[104] „Iniciatíva občanov“ je iniciatíva predložená Komisii v súlade s týmto nariadením, ktorou sa Komisia vyzýva, aby v rámci svojich právomocí predložila vhodný návrh vo veciach, o ktorých sa občania domnievajú, že na účely uplatňovania zmlúv je potrebný právny akt Únie, a ktorú podporil najmenej jeden milión oprávnených signatárov pochádzajúcich najmenej z jednej štvrtiny všetkých členských štátov; „signatári“ sú občania Únie, ktorí podporili danú iniciatívu občanov vyplnením formulára vyhlásenia o podpore pre túto iniciatívu; „organizátori“ sú fyzické osoby, ktoré tvoria občiansky výbor zodpovedný za vypracovanie iniciatívy občanov a jej predloženie Komisii (čl. 2 Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov).

[105] Pri registrácii navrhovanej iniciatívy musia organizátori uviesť: názov; predmet; ciele navrhovanej iniciatívy; ustanovenie zmlúv, ktoré organizátori považujú za relevantné v súvislosti s navrhovanými opatreniami; údaje siedmich členov občianskeho výboru; všetky zdroje podpory a financovania pre navrhovanú iniciatívu občanov v čase registrácie (príloha II Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov).

príslušné orgány, ktoré budú zodpovedné za vydávanie osvedčení a to najneskôr do 1. marca 2012 oznámia Komisii. Nariadenie stanovuje minimálny počet členských štátov, z ktorých musia signatári pochádzať na jednu štvrtinu, to znamená, že z celkového počtu 27 členských štátov je potrebné, aby občania najmenej zo siedmich štátov podporili iniciatívu. Ustanovený je aj minimálny počet signatárov v jednotlivých členských štátov[106]. Pre Slovensko je určený minimálny počet 9750. Po dosiahnutí požadovanej podpory, občiansky výbor požiada príslušné vnútroštátne orgány o overenie vyhlásení o podpore. Úlohou príslušných vnútroštátnych orgánov je aj osvedčiť počet platných vyhlásení o podpore. Na overenie a osvedčenie je stanovená lehota tri mesiace. Po získaní potrebných náležitostí, občiansky výbor predloží iniciatívu občanov Komisii. Na posúdenie iniciatívy má Komisia tri mesiace. V prijatom oznámení vysvetlí a zdôvodní svoje závery o iniciatíve. Je zaviazaná dôkladne preskúmať všetky iniciatívy, ktoré sú zahrnuté do rámca jej právomocí s cieľom posúdiť, či je nový návrh politiky vhodný. Nariadenie ďalej upravuje ochranu osobných údajov, zodpovednosť a sankcie, v prípade porušenia tohto nariadenia[107]. Každá navrhovaná iniciatíva musí postupovať podľa ustanovení tohto nariadenia. Nariadenie obsahuje 23 článkov a 7 príloh, je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch. Za Európsky parlament ho podpísal predseda J. Buzek, za Radu predseda Martonyi J. Komisia vidí v tomto novom nástroji prínos k európskej participatívnej demokracii a tiež k tvorbe politiky EÚ. Mnoho ľudí privítalo finálne nariadenie, ako krok vpred európskej demokracie a veria, že nový nástroj priamej demokracie bude úspešný. „Myšlienkou je dodať váhu postojom občanov a pomôcť riadiť očakávania na oboch stranách, hovorí Tony Venables, riaditeľ ECAS, podľa ktorého je v súvislosti s EOI dôvod na optimizmus a Komisia bude k požiadavkám občanov pristupovať konštruktívne“ (Európska občianska iniciatíva: Pripravená do života?, 2011). Aj po prijatí nariadenia však pretrvávajú obavy, ako príjmu tento nástroj občania Únie, v akej miere sa inštitút európskej iniciatívy bude využívať, ale aj prístup Komisie k budúcim iniciatívam. Komisia plánuje vypracovať komplexnú a prehľadnú príručku používateľa s cieľom uľahčiť pochopenie rôznych etáp postupu a v prípade potreby poskytne organizátorom pomoc. Problematická situácia môže nastať, ak organizátori budú presvedčení, že Komisia nezaujala voči ich navrhovanej iniciatíve adekvátny postoj. O predkladaní dokladu totožnosti pri podpore iniciatívy majú podľa nariadenie rozhodnúť

[106] Určenie minimálneho počtu signatárov v jednotlivých členských štátov uvádza nariadenie v prílohe I. (Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov).

[107] Členské štáty zabezpečia, aby sa organizátorom uložili primerané sankcie za porušenie tohto nariadenia, najmä za: a) nepravdivé vyhlásenia poskytnuté organizátormi; b) podvodné použitie údajov. (čl. 14 ods. 1 Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 211/2011 o iniciatíve občanov).

národné vlády jednotlivých členských štátov, to vyvolalo kritiku, pretože to bude znamenať, že v členských štátoch budú odlišné podmienky. „ Najväčšiu slabú stránku finálneho nariadenia o EOI je, že členské štáty môžu vyžadovať, aby občania predložili doklad totožnosti, hovorí Carstne Berg, riaditeľ kampane ECI v Democracy International“ (Európska občianska iniciatíva: Pripravená do života?, 2011).

1. 2 Formovanie podmienok pre podporu iniciatívy

V procese formovania podmienok pre EOI zohralo významnú úlohu niekoľko dokumentov a udalostí. Prvý dokument, ktorý obsahoval návrh usmernení EOI pre jej zavedenie do praxe bola rezolúcia Európskeho parlamentu. V nej EP navrhol stanoviť minimálny počet členských štátov, z ktorých musia občania pochádzať na jednu štvrtinu, teda sedem štátov. Pre vhodné určenie potrebných podmienok Európska komisia otvorila rozsiahlu Verejnú konzultáciu o EOI prijatím tzv. Zelenej knihy 11.novembra 2009. Konzultácia skončila 31.januára 2010. Jej zámerom bolo osloviť cieľové skupiny (občanov a zainteresované strany), aby vyjadrili názor na to, ako by iniciatíva mala fungovať. K témam, ktoré Zelená kniha vyčlenila na diskusiu z právneho, administratívneho a praktického hľadiska patrí aj stanovenie minimálneho počtu členských štátov, z ktorých musia občania pochádzať. Dôležitosť riešenia tejto problematiky vychádzala z toho, aby iniciatíva občanov odrážala záujem Únie, no na druhej strane nesťažovala podmienky iniciatívy. Okrem spomínanej alternatívy, ktorú navrhol EP sa vyčlenili ďalšie dve, ktoré vychádzajú z čl. 11 ods. 4 Zmluvy o Európskej únii, ktorý hovorí o „významnom počte členských štátov“. Jedna z možností predstavovala limit, ktorý by zodpovedal väčšine členských štátov, to znamená štrnástim štátom. Táto požiadavka nebola presadená do nariadenia, pretože aj keď by bol zabezpečený záujem Únie, no pre organizátorov by to bola nepriaznivá okolnosť a bolo by ťažšie presadiť či získať podporu pre iniciatívu. Keďže orgány EÚ sa snažili vytvoriť vhodné podmienky pre občanov, túto možnosť v procese formovania podmienok nevylúčili, no ani ju nepresadzovali. Poslednú možnosť vyjadrila Komisia, ktorá sa domnievala, že jednoštvrtinový limit je nízky a neprimeraný a prikláňala sa k limitu jednej tretiny členských štátov. Účasť najmenej jednej tretiny štátov sa využíva aj pri ustanoveniach o posilnenej spolupráci v EÚ, ale aj v niektorých vnútroštátnych systémoch (Zelená kniha o EOI, 2009). Na limite jednej tretiny sa dohodli aj na neformálnom stretnutí ministri členských štátov EÚ 13. januára 2010 pod vedením španielskeho predsedníctva.

V príspevkoch vo verejnej konzultácií sa stretávame s rôznymi názormi na všetky diskutované témy. Inak to nie je ani pri tejto problematike. Značnú podporu vyjadrili respondenti stanoveniu minimálneho počtu členských štátov, z ktorých musia občania pochádzať na jednu tretinu. Považovali tento limit za akceptovateľný a kvalifikovali ho, ako výrazné číslo. V súčasnosti jedna tretina predstavuje deväť členských štátov. Niektoré príspevky kritizovali stanovenie hranice na jednu tretinu, pretože ju pokladali za vysokú. Prijateľné riešenie videli v nižšom limite. Tento názor prevládal v príspevkoch najmä medzi organizáciami. Jednoštvrtinový limit podporila vo svojom príspevku organizácia s názvom Cooperatives Europe, ktorá bola presvedčená, že vyššia hranica by spôsobila nezáujem zo strany občanov k začatiu iniciatívy. Aj česká politická strana sociálne demokratická (ČSSD) využila možnosť vyjadriť sa vo verejnej konzultácii a prezentovala svoj názor, v ktorom podporila myšlienku nižšieho limitu nielen ako jednej tretiny, ale dokonca menšieho ako jednej štvrtiny. Podľa ČSSD by stačilo stanovenie minimálneho počtu členských štátov, z ktorého musia občania pochádzať na päť štátov. Ak zoberieme do úvahy, že EÚ má v súčasnosti 27 členských štátov a EOI má byť nástroj, ktorý sa zavádza do praxe, aby bol využívaný a prijateľný pre občanov ktoréhokoľvek členského štátu, jedna štvrtina, teda sedem štátov, ako to stanovuje nariadenie, by malo byť vhodným riešením pre občanov a taktiež pre EÚ, ktorá dbá najmä na zachovaní záujmu Únie. Európska komisia 31. marca 2010 predložila očakávaný návrh nariadenia o iniciatíve občanov. Tento návrh patrí k významným predpisom, ktoré formovali podmienky EOI. „Poľský poslanec zo skupiny ľudovcov Rafał Trzaskowski návrh pravidiel víta, pretože nás približuje k realizácii jednej z najdôležitejších noviniek Lisabonskej zmluvy. Treba však zostať nohami na zemi. Varoval by som pred vzbudzovaním očakávaní občanov EÚ. Keďže tento proces bude prebiehať v členských krajinách, stále pôjde o komplikovanú vec, dodal" (Poslanci návrh pravidiel iniciatívy občanov vítajú, 2010). Stanovenie minimálneho počtu členských štátov, z ktorých musia občania pochádzať bola jedna z tém, kde Európsky parlament presadzoval iný názor ako Komisia, ktorá si svoje stanovisko uviedla aj do návrhu. Ide o hranicu najmenej jednej tretiny členských štátov. Podľa Výboru regiónov, ktorý k návrhu Komisie vydal na plenárnom zasadnutí 10. júna 2010 stanovisko k EOI, hranica jednej tretiny je príliš prísna a uvádza, že vhodnejším limitom by bola jedna štvrtina. Zdôvodňuje to tým, že je potrebné podporiť výkon participácie občanov a uľahčiť začatie iniciatívy organizátorom. Aby bol minimálny počet členských štátov, z ktorých musia občania pochádzať jedna štvrtina, presadzoval vo svojom stanovisku k EOI aj Európsky hospodársky a sociálny výbor. Dôvody pre stanovenie limitu jednej štvrtiny boli naozaj opodstatnené a nariadenie stanovilo za definitívnu hranicu členských štátov, z ktorých

musia signatári pochádzať práve jednu štvrtinu. To znamená, že organizátori musia zozbierať podporu navrhovanej iniciatívy od občanov Únie najmenej zo siedmich členských štátov. Ak zohľadníme ostatné požiadavky, tento limit sa zdá byť primeraný. Pravdivosť tohto predpokladu sa však ukáže až v praxi potom, ako sa niekoľko iniciatív už uskutoční. Lisabonská zmluva stanovuje, že podporiť iniciatívu musí jeden milión občanov Únie. Z tohto dôvodu by pri zhromažďovaní podpory v menšom počte členských štátov mohlo dôjsť k situácii, že navrhovaná iniciatíva by oslovila málo ľudí a milión vyhlásení o podpore by nebol možný. Organizátori tak majú dostatočný priestor v podobe ktorýchkoľvek siedmich členských štátov, v ktorých budú môcť uskutočniť zber podpisov. Ak by našli podporu vo väčšom počte členských štátov, ako je určené môže to byť pre nich len výhodou.

Prostredníctvom Zelenej knihy sa rozpútala diskusia aj o ďalšej otázke, ktorou bolo stanovenie minimálneho počtu podpisov na jeden členský štát. Požiadavka, aby bol pevne určený rovnaký počet zúčastňujúcich občanov pre všetky členské štáty, bola pre značné rozdiely v počte obyvateľov jednotlivých členských štátov nevhodná. 0,2 % obyvateľov každého členského štátu, v ktorom sa zbierajú podpisy sa zdal, ako vhodnejší limit. Súhlasila s ním aj väčšina prispievateľov v konzultácii, medzi nimi holandská vláda, európska študentská únia – European Students´ Union, Salzburská vláda a mnoho ďalších organizácií či jednotlivcov. Ostatné názory preferovali nižší limit, pretože 0,2 % považovali za zbytočne vysoký, ak má iniciatíva presadzovať európsky záujem. Bulharská asociácia pre podporu iniciatívy občanov navrhla 0,1%. Prispievatelia sa odvolávali aj na nespravodlivosť voči veľkým štátom pri takom percente. Niektorí respondenti by túto hranicu neurčovali vôbec, pretože Zmluva ju výslovne nevyžaduje. V návrhu nariadenia o iniciatíve občanov Komisia vypracovala zoznam členských štátov, ku ktorým pridelila minimálny počet signatárov. Minimálny počet požadovaných podpisov pre každý z týchto členských štátov sa vypočíta tak, že sa vynásobí počet poslancov daného štátu v Európskom parlamente koeficientom 750. Tento princíp rovnakým spôsobom stanovilo aj nariadenie. Pre 27 rôznych štátov (rôzny počet obyvateľov, rozloha, atď.) určiť takúto hranicu je zložité. Ak vychádzame z toho, že EOI je nástroj, ktorý zavádza Únia a ide hlavne o to, aby odrážala záujem Únie, tak je primerané, že limit sa určil v súvislosti so zastúpením jednotlivých členských štátov v EP.

V súvislosti s možnosťou podporiť navrhovanú iniciatívy, bolo potrebné stanoviť minimálny vek pre podporu iniciatívy. Táto téma vyvolala rozsiahlu diskusiu nielen v rámci verejnej konzultácie, ale aj v Európskom parlamente a Komisii. Mnohé názory zdôrazňovali,

aby možnosť podporiť iniciatívu dostali aj mladí ľudia. Na druhej strane vo všetkých členských štátoch ľudia nadobúdajú oprávnenie voliť vo voľbách do Európskeho parlamentu 18 rokom, s výnimkou Rakúska, kde je to 16 rokom. Z tohto dôvodu stanovenie dolnej hranice veku na podporu iniciatívy na 18 rokov sa pokladalo, ako primerané riešenie. Naopak určenie minimálneho veku na 16 rokov, by znamenalo značnú administratívnu záťaž pre členské štáty, okrem Rakúska. Slovenská europoslankyňa Edit Bauer načrtla túto problematiku, ako ďalší sporný bod diskusií. Považuje vek, odkedy môžu občania členských štátov voliť do Európskeho parlamentu pre hranicu podpory iniciatívy občanov za veľmi vhodný (Občianska iniciatíva zmierni demokratický deficit v EÚ, 2010). K hranici 18 rokov sa priklonila aj europoslankyňa Anna Záborská. Naopak podpredsedníčka EP z liberálno demokratickej strany Diana Wallis podporila zníženie veku aspoň na 16 rokov (Hopes and doubts over EP electoral reform and citizens´ initiative, 2010). V návrhu nariadenia Komisia ustanovila, že podporiť navrhovanú iniciatívu môžu občania Únie, ak sú oprávnení voliť vo voľbách do Európskeho parlamentu. S týmto bodom návrhu súhlasil EP aj Rada a v rovnakom znení je uplatnený aj v nariadení.

Záver

V práci sme predstavili Európsku občiansku iniciatívu, ako demokratický nástroj prostredníctvom ktorého sa môžu občania Únie zapojiť do legislatívneho procese EÚ. Priblížili sme proces formovania postupov a podmienok, ktoré sú ustanovené v Nariadení o iniciatíve občanov. Analyzovali sme podmienky pre podporu iniciatívy, ako stanovenie minimálneho počtu členských štátov, z ktorých musia občania pochádzať, minimálneho počtu podpisov na jeden členský štát, ako aj stanovenie dolnej hranice veku pre podporu iniciatívy. Uviedli sme aj názory organizácií, občanov a členských štátov k formovaniu týchto podmienok, ktoré vyjadrili vo verejnej konzultácii. Aj vďaka týmto príspevkom môžeme zhodnotiť, že záujem zo strany občanov o európsku občiansku iniciatívu existuje a je pozitívny. Samozrejme stretli sme sa s rôznymi názormi na jednotlivé podmienky, ale nestretli sme sa s názorom, ktorý by jednoznačne odmietal EOI. Dôležitým faktorom pre úspešnosť iniciatívy bude organizácia kvalitnej a efektívnej kampane, ktorou na seba upozorní, aby získala podporu čo najväčšieho počtu občanov. Ostáva v rukách organizátorov, akú taktiku zvolia pri zbere vyhlásení o podpore samozrejme tak, aby dodržali stanovené požiadavky. Pre bezproblémové fungovanie tohto nástroja je potrebné, aby najmä Komisia, ktorej sa iniciatívy budú predkladať zabránila akémukoľvek zneužitiu iniciatívy občanov, pretože to by mohlo vyvolať kritiku a nezáujem zo strany občanov.

Keďže tento nový inštitút ešte v praxi nefunguje, nemôžeme zhodnotiť jeho konkrétny prínos, ale vychádzajúc z nadobudnutých informácií sa nám potvrdilo, že hlas občanov bude silnejší a možno v niektorých prípadoch aj rozhodujúci. Európska občianska iniciatíva predstavuje významnú možnosť pre občanov a vnáša viac demokracie do celej EÚ.

Použitá literatúra:

1. Európska občianska iniciatíva: Pripravená do života? [online]. 2011. [cit. 2011.04.01.] Dostupné na internete: <http://www.euractiv.sk/buducnost-eu/clanok/europska-obcianska-inciativa-pripravena-do-zivota-016825>.
2. Hopes and doubts over EP electoral reform and citizens´ initiative [online]. 2010. [cit. 2011.04.05.] Dostupné na internete: <http://www.europarl.europa.eu/en/pressroom/content/20100927IPR83714/html/Hopes-and-doubts-over-EP-electoral-reform-and-citizens'-initiative>.
3. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 211/2010 zo 16. februára 2011 o iniciatíve občanov.
4. Návrh Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o iniciatíve občanov {SEK(2010) 370}.
5. Občianska iniciatíva zmierni demokratický deficit v EÚ [online]. 2010. [cit. 2011.04.01.] Dostupné na internete: <http://www.euractiv.sk/buducnost-eu/clanok/obcianska-iniciativa-zmierni-demokraticky-deficit-v-eu-016077>.
6. Outcome of the public consultation on the Green Paper on a European Citizens´ Initiative SEC(2010) 370.
7. Poslanci návrh pravidiel iniciatívy občanov vítajú [online]. 2010. [cit. 2011.03.12.] Dostupné na internete: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+IM-PRESS+20100409STO72390+0+DOC+XML+V0//SK>.
8. Úradný vestník Európskej únie C 306 Lisabonská zmluva. ISSN 1725-5236.
9. Zelená kniha o európskej iniciatíve občanov KOM(2009)622.